

Szegedi Kovács György

Amikor belépsz

Amikor belépsz
az Úr templomába;
erdők, mezők,
hegyek csarnokába,
hol mindenféle színes lény
szólít meg, s állítja:
akár a szarvasbogárnak is
megvallhatod,
elhullatott arany perceid.
Arcod elpirul,
s a szó lágy szele
a csöndet fölszakítja benned:
„Akarom, hogy láss!”

Átrobogott

Átrobogott fölöttem
acélvégzetem,
kérész létem
a sínek közé rekedt

Tömjéned

Bobory Zolinak, a hetvenedikre

Óriásra dagadt élményforrászsákod kifakadt,
s folyik abból versből, prózából a valóság:
daltalanná lett hajnalok,
felhőkbe rejtett szerelmek,
„elár(v)ult” harcosok,
még egy „pipadohány illatú mellény” is.
Mert látsz,
látod a csodát, mely megrészegít,
s a keservek asztala alá taszít,

szenvedés lett minden mozdulatod...
De ezen a lavinán
a látszatkegyesség tőre kicsorbul,
és Izsákot sem kell feláldozni, hisz ott a
szarvánál fogva megakadt kos, kinek
meztelen talpa alatt
tűhegyes bűneink ropognak,
s a hamis próféták faharangjainak
ocsmány zúgása se nyomja el
az idők jeleit.

Tömjéned füstje
meddig száll vissza a múltba?
Marad-e még illata
szolgálatod súlyának?

